

SABINE HEIN

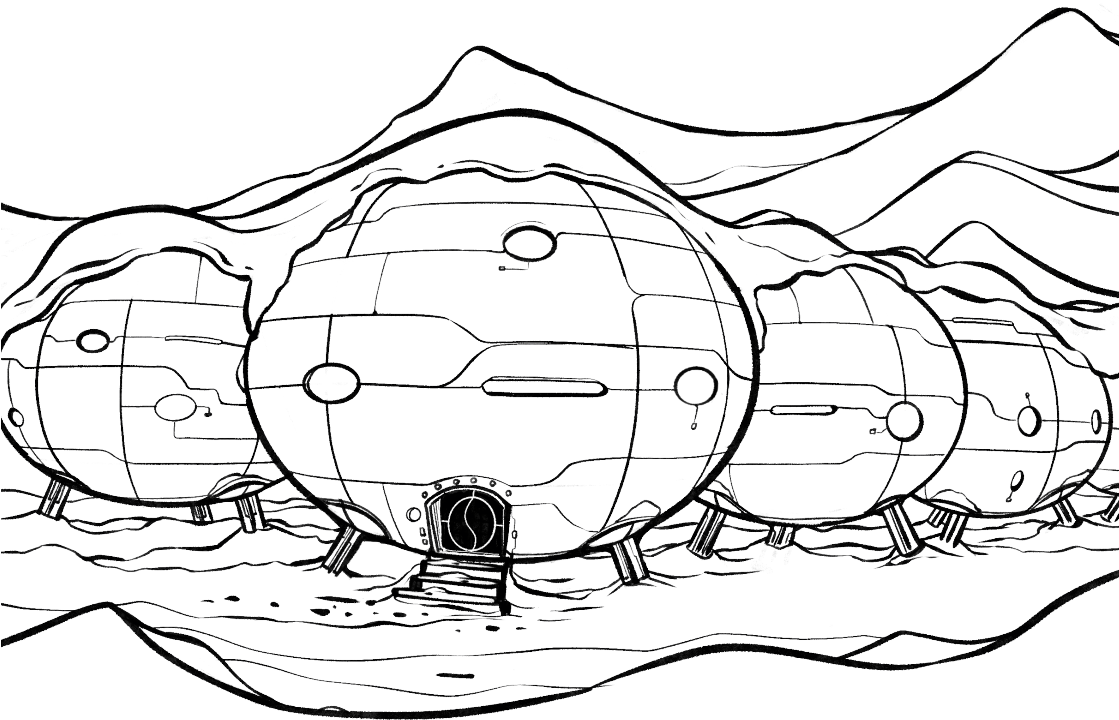
MONSTRET PÅ POLARSTATIONEN

KRABAT

SABINE HEIN

**MONSTRET PÅ
POLARSTATIONEN**

KRABAT

KAPITEL 1

Da den skælvende dødsmaskine endelig landede på den flade, sneklædte jord, spildte jeg ingen tid på at komme ud af min sikkerhedssele. Piloten nåede knap nok at åbne døren, før jeg sprang ud af helikopteren. Der gik nøjagtig fem sekunder, før jeg fortrød, at jeg ikke havde kæmpet mere imod, da mor tog mig med.

Antarktis er sindssygt kold! Det er de fleste nok godt klar over, men den isnende vind, hvis knivskarpe kulde var værre end en kummefryser, ramte mig alligevel som en lussing. Det var godt, at piloten stod i vejen for døren, for ellers var jeg hoppet tilbage om bord.

Jeg krammede mig selv for at få varmen og hev op i mit halstørklæde, så det dækkede min næsetip, inden frosten bed den af. Jeg skulle absolut ikke nyde noget af at få skader i næseborene. Mor havde fortalt mig, hvordan det føltes at miste lugtesansen. Det havde hun nemlig prøvet i en hel måned, dengang hun som barn fik corona. Når lugtesansen forsvinder, tager den smagssansen med sig. Selv ikke den lækreste pizza i verden havde hun kunnet smage. *Føj!* Det skulle jeg i hvert fald ikke nyde noget af.

Hvor kysten havde været et bumpet landskab af grus og nuttede pingviner, var indlandsisen langt mere ensformig og ucharmerende. Der var sne og is, så langt øjet rakte. Der var ikke engang bakker eller klipper. Alt var bare fladt. Kombineret med mørket, der ville forblive over os, indtil foråret kom, var det ikke verdens mest imødekommende landskab at kigge på.

”Nøj, altså! Har du set mage, Sofie?” spurgte mor. Hendes stemme kunne kun lige høres over den kraftige vind. ”Ægte is!”

Kulden ruskede i min krop, så mine knæ slog hårdt

mod hinanden i takt med mine tænders klapren. Jeg tvang mine frosne skuldre op og ned som svar til mor, der kiggede på mig med store øjne.

”Her er vildt koldt,” brokkede jeg mig, da piloten rakte mor mine tasker fra bagagerummet under helikopteren.

”Ja, er det ikke skønt?” svarede hun med et smil.

Piloten sendte mig et blik fuldt af medlidenhed, da mor vendte ryggen til os.

”Hvor længe skal du bo hernede?” spurgte han.

”Til min mor er færdig med sine undersøgelser,” sukkede jeg.

Han skar en grimasse: ”Held og lykke.”

Mor hjalp mig med at få min store rygsæk på, så mine hænder var frie til at tage imod sportstasken med alt mit tøj. Alt, jeg havde medbragt, befandt sig nu på min krop, og jeg savnede allerede mit store, lune værelse hjemme i Danmark.

Hvad der er tilbage af Danmark, plejede mor altid at tilføje, som om det ændrede noget. Danmark var meget større, da hun var på min alder. Dengang havde vi mere

end 8.000 kilometer med kyst og en masse mindre øer. Men det var selvfølgelig før, havet havde ædt det meste.

Helikopteren ventede med at starte, indtil vi var kommet et stykke væk, så den ikke blæste endnu mere vind i hovedet på os. Jeg takkede piloten i tankerne. Kombinationen af blæst og sne gjorde i forvejen mine ben dobbelt så tunge som normalt.

Jeg har aldrig været en af de svage piger. Jeg løber hver dag, jeg går til karate to gange om ugen, og jeg kan tage mindst 50 armbøjninger. Rigtige armbøjninger. Uden knæ! Nu følte jeg mig dog som en gammel dame med knogleskørhed, mens mor og jeg travede gennem sneen i modvind med al vores bagage. Mine lår syrede til, og da jeg endelig så lysene fra forskningsstationen i horisonten, var jeg dækket af sved under min tykke dunjakke.

”Der er den jo! Har du nogensinde set noget lignede, skat?” hvinede mor.

En hylen i mine ører overdøvede hende næsten. Vinden lød ikke engang som rigtig vind her. Den lød som en ulv, der kaldte flokken til kamp.

Jeg skulede til anstalten. Polarstationen Ultima Spe var en besynderlig sammensætning af kugleformede sektioner, der tilsammen lignede et ballondyr, der engang havde været muntert og oprejst, men nu lå som en død gås i sneen. Vinduerne var bittesmå og runde. Deres adspredte placering fik det til at ligne, at de var tegnet på for sjov.

Mor ledte vejen hen til den største af kuglerne, hvor en bred dobbeltdør ventede for enden af tre frostbidte trappetrin af beton. Hun løftede sin luffeklædte hånd for at banke på, men inden hun nåede at røre døren, fløj den op, og vi blev mødt af et storsmilende ansigt gemt halvt væk bag et gråt fuldskæg.

”Hi there!” hilste den venligt udseende mand på amerikansklydende engelsk. ”Velkommen, Dr. Riising. Kom ind, kom ind!” Han udtalte mors efternavn sjovt. Det lød som den piben, der kommer, når man lukker luften ud af en ballon.

”Tak!” svarede mor, også på engelsk, inden hun introducerede mig som sin datter.

”Velkommen, Sofie!” hilste manden. ”Jeg hedder

James. Lad mig hjælpe!”

Inden jeg fik sagt et eneste ord, havde han overtaget både min sportstaske og rygsæk, så jeg vejede det halve, da jeg fulgte med ham og mor indenfor.

På den anden side af døren var en lille rund entre, hvor der ikke var andet end en brandslukker og en knagerække. Døren ind til resten af stationen var lukket, så vi måtte vente på, at James trak hoveddøren i bag os. Han så tålmodigt til, mens vi fik skrællet overtøjet af og hængt det på knagerækken. Så trak han et lille plastikkort frem fra bukselommen og kørte det igennem rillen i den sorte boks ved siden af døren ind i bygningen. En lille lampe lyste grønt, og der lød et klik.

”Kom indenfor, de damer,” sagde James, da døren gled til side.

Det første, der ramte mig, var den lune duft af røg og træ. James guidede os gennem gangen på den anden side af døren og videre til et stort, cirkelformet rum for enden. Det måtte være en slags fællesareal. Rummet indeholdt en bred, hvidmalet radiator, to sofaer og et par tilfældigt placerede lænestole med slidte betræk.

Mor og James ævlede løs. Normalt er jeg ret god til engelsk, men det var svært at forstå, hvad de fablede om med alle de svære videnskabsord blandet ind i det. Det eneste, jeg fik fat i, var noget med minusgrader og smeltning af sneprøver.

Da vi kom tættere på, så jeg, at der sad tre andre voksne fordelt på de to sofaer. Den nærmeste var en slank dame med sølvfarvede briller og sort hår i en løs hestehale. Overfor hende sad to mænd. Den ene havde et stort, brunt skæg og var iført en strikhue, der matchede både hans grønne sweater og blå bukser. Den anden havde kort hår, som var klippet i en firkantet frisure.

De rejste sig alle, da vi kom nærmere. Mor gav hånd til dem på skift. Bagefter lagde hun hænderne på mine skuldre og skubbede mig frem som en udstillingshund, mens hun igen introducerede mig på engelsk. Hun udtaler altid mit navn på dansk, uanset hvilket sprog vi taler. Det lyder ret fjollet midt i en engelsk sætning, men det er sødt af hende alligevel.

Den kvindelige forsker introducerede sig som

Aya Takahashi. Hun udtalte mit navn perfekt, da hun smilende spurgte mig om min alder.

”Tolv,” svarede jeg.

”Så er du næsten lige så gammel som min Charlie,” sagde manden med skægget og strikhuen. Hans navn var Bjørn Nilsen, og han snakkede dansk til mig med en underlig, syngende accent, der måtte være norsk. Vi havde en norsk pige i min klasse, så det var ikke svært at forstå ham. ”Charlie er tretten. Han er her også et sted.”

Så snart han havde sagt det, fik han et spøjst udtryk i ansigtet. Han så sig omkring med hænderne i siden og tilføjede på engelsk: ”Hey, hvor *er* Charlie egentlig?”

De andre voksne så sig omkring. Manden med det firkantede hår – hvis navn jeg allerede havde glemt – mumlede, at han da lige havde set ham. Han havde en sjov accent, som skurken i en amerikansk actionfilm.

”Jeg er her,” lød det bag os.

I døren til gangen stod en høj, ranglet dreng med rødbrune krøller og store mørke øjne. Han var iklædt en lyseblå T-shirt, et par hullede jeans og stribede

strømpesokker. Jeg gloede på ham. Alle i rummet havde store sweatere og uldsokker på. Jeg var selv klædt i min varmeste hættetrøje og havde lange uldstrømper under mine skibukser. Var drengen immun overfor kulde?

Charlie stillede sig ved siden af sin far. De var næsten lige høje. Mor hilste høfligt på ham, og jeg bemærkede, at selvom han svarede hende på engelsk, så lød hans accent norsk ligesom Bjørns.

”Er det dig, der er den nye mikrobiolog?” spurgte Charlie.

Mor nikkede. ”Lige præcis. Det er mig, der skal kigge på bakterierne i sneen.”

”Tror du virkelig, at det er der, svaret ligger?” nåede han at spørge, inden hans far skubbede til ham med røde kinder.

Mor smilede bare. ”Måske. Vi må jo alle hjælpe til med hver vores ekspertise, hvis vi skal finde ud af, hvorfor isen her ikke er smeltet endnu.”

Charlie så interesseret ud, men han sagde ikke mere. De andre voksne greb chancen og overfaldt mor med en masse spørgsmål om hendes arbejde derhjemme.

Jeg begyndte straks at kede mig. Hvis jeg ville høre om mors bøger, havde jeg taget dem med. I stedet tog jeg min bagage og forlod de voksne for at gå på opdagelse alene. Det ville jeg aldrig havde turdet, hvis jeg havde vidst, hvad der lurede derude.

SABINE HEIN

Sabine Hein er født i 1993 og skriver fortrinsvist for unge inden for science fiction og gys. Dette kommer af en stærk fascination af monstre og mystik, som går helt tilbage til barndommen. Det er denne samme fascination, der driver og inspirerer hendes egne fortællinger den dag i dag.

Sabine er vinder af KRABATs gyserkonkurrence.